

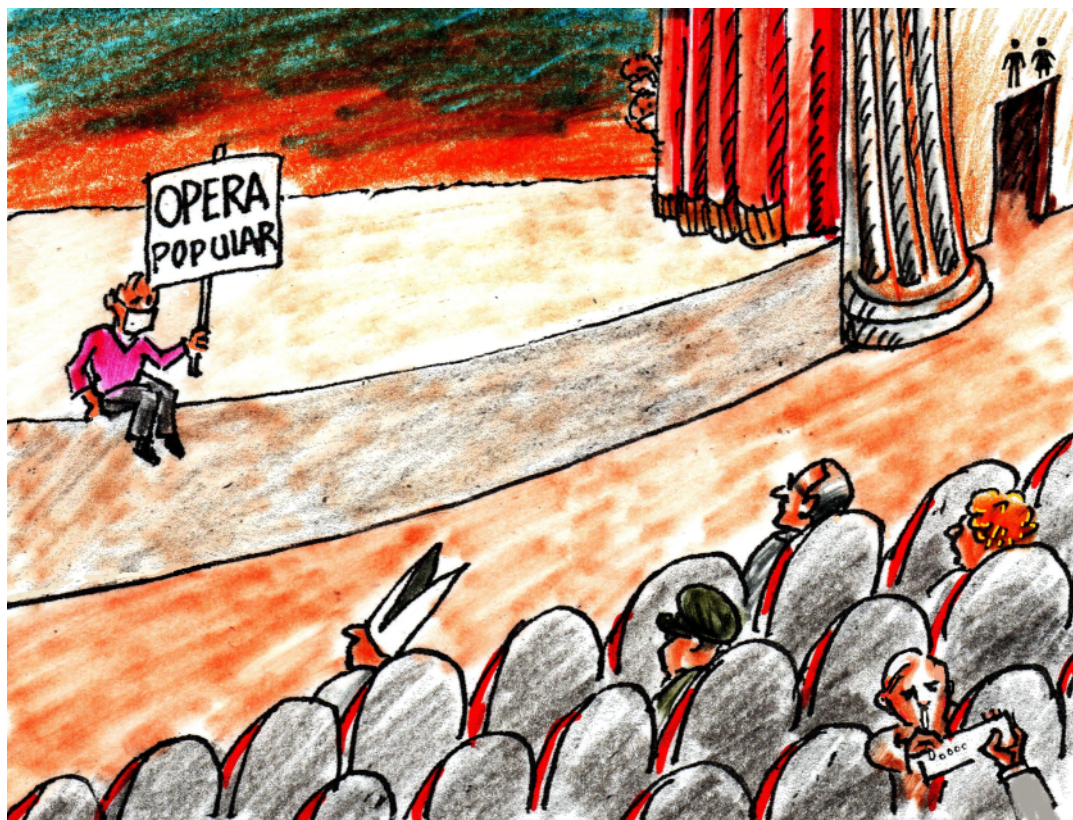
ÚLTIMA HORA

DEL GALLINER A LA MORT

Als camps de concentració hi havien –com tothom sap– bandes de música. Segons els partidaris nazis, era una demostració ben palpable de la humanitat amb la que es tractava als presoners. Els animava. Sobre tot animava als presoners que seguint la música, anaven directament a la mort. Els acompanyaven fins la forca o les càmeres de gas. Els Oficials també s’ho passaven força bé amb les marxes militars però ells no desfilaven cap els crematoris.

I què té això d’ÚLTIMA HORA?

De fet, res. Senzillament ens ha recordat com les autoritats del Teatro

Real de Madrid, han decidit enfocar la nova temporada. El títol genèric serà “Del galliner a la mort” i la idea central tracta de respectar les regles de distanciament provocat per la

COVID a la platea del teatre, però omplint els pisos superiors sense restriccions. És més dramàtic, més operístic i sobre tot permet fer caixa que, en definitiva, és el que importa.

(ve de la pàgina 4)

El Tàpies segueix repassant el pla. El Miró i el Kandinski estan comprant pastilles de sabó de mans per regalar. Què? Sabó? Calla i escolta, home. Mira, és el pla de la Kahlo i és ella qui mana. No ho hem de discutir, d’acord?

El Picasso deixa caure la burilla al terra i la trepitja amb força. I ara que hem de fer nosaltres? Doncs un cafè rapidet i anar cap a Correus. Recoï Picasso, que et passa?

Instal·lats a la barra prenen els seus cafès en silenci fins que quan surten del bar el Picasso li pregunta. Escolta Tàpies, la Kahlo és mig boja; allà dins hi ha policia o guardes de seguretat. A España ni hi ha a tot centre oficial.

Què sí! Ja ho sé però és més fàcil del que sembla. Li respon el Tàpies. Tu saps el que dirà la meva dona si ens atrapen! El Tàpies es posa a riure tot caminant mentre intenta dir-li. Ho sigui... ja ja... que et fa més por la teva dona que fer el cop... ja ja ets collonut tio! Cinc minuts més tard estan davant la porta per on entren els carterers. La Kahlo els obre la porta i tots tres enfilen les escales que porten al primer pis. Ella du una gran bossa que

acaba donant-la al Tàpies.

Una vegada al replà del primer pis ella es treu un planell de la butxaca i el consulta. Els dos se la queden mirant estranyats

però no és un moment de fer preguntes. Tota decidida, la Kahlo es dirigeix al despatx número set. Obre la porta i els dos homes poden veure una taula plena de segells que tres empleades i dos empleats van apilonant i classificant.

Àgil com una daina ella s’avança i en un tres i no res deixa una pastilla de sabó, embolicada amb paper de regal, damunt de cada taula. Els empleats se la miren com si fos una aparició de la Mare de Déu de Montserrat.

Senyores i senyors! Tothom està pendent d’ella. Aquests paquetets són unes bombes que exploten per pressió d’aire. Els aconsello que no parlin, ni cridin... i tot anirà bé. Amb un gest de magnanimitat,

fa el senyal i el Tàpies i el Picasso entren a l’oficina tancant la porta darrere seu. Tots vostès seguin al terra i no els passarà res de mal. Diu la Kahlo en veu fluixa mentre per signes assenjala els paquets i fa un gest d’explosió.

Una de les senyores té un atac d’histèria i està a punt de xisclar. Xist! Xist! Diu la Kahlo quasi en un murmur. I assenjala un dels paquets amb mímica expressiva.

Mentre, caminant de puntetes, el Picasso i el Tàpies van passant d’una taula a l’altra replegant piles de segells que introdueixen a la bossa.

En dos minuts la bossa està a rebentar. El Picasso li fa un gest com dient, i ara què, a en Tàpies. Aquest fa un signe a la Kahlo significant-li que foten el camp. Sempre de puntetes i imitant els xist, xist d’ella travessen l’oficina carregats com camàlics i contenint-se les ganes de riure.

Surten al passadís tancant la porta darrere seu. Enfilen escales avall i surten a la via Laietana. El Soutine i el Miró mantenen les motos engegades. El Tàpies munta a la del Soutine. El Picasso, amb la bossa, a la del Miró. Aquest arrenca i llavors al Picasso se li escapa la bossa. Volent-la agafar cau ell al terra. El Miró aconsegueix no caure però poc

li en falta. La moto es cala. Intenta engegar-la però res de res. Una vegada! Dues! Tres! I fins a onze però el motor no arrenca. Soutine i Tàpies no saben que fer. Des de la finestra de l’oficina la Kahlo els mira amb ulls de rapinyaire. Si pogués se’ls hi menjaria els ulls.

A la via Laietana, el Picasso recull la bossa del terra i la dóna al Tàpies. Foteu el camp! Després comença a empènyer la moto del Miró esbufegant com un brau.

Des de la finestra la Kahlo els veu allunyar-se i amb un sospir els deixa anar. Aquestes bombes poden explotar. Quan me’n vagi ni es moguïn, ni cridin, no fos cas que hi hagués un accident. Elles soletes es desconnectaran en vint-i-cinc minuts. Llavors facin el que vulguin. Amb molta precaució obre la porta, surt, la tanca i enfila les escales cap el carrer.

Amb un somriure als llavis murmura. I amb el sabó renteu-vos la merda del cul.

Una vegada al carrer es perd pels carrerons que protegeix la muralla romana.

Feina feta, pensa, i ara només ens queda vendre’ls. Quan les dones ens hi posem... ja ja, tot va sobre rodes.

CONTINUARÀ